

Sygn. akt II CSK 79/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G.N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.000 (tysiąc) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adwokatowi Ł.H. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawiła w formie pytania, „czy w sytuacji gdy działania lub zaniechania prokuratury w toku prowadzonego postępowania karnego (w szczególności w zakresie czynności z udziałem pokrzywdzonego oraz związane ze stosowaniem środków zapobiegawczych wobec podejrzanego) są prawnie dopuszczalne i pozostawione swobodnemu uznaniu prokuratora prowadzącego postępowanie, to nie mogą one zostać uznane za bezprawne, czy też pomimo prawnej dopuszczalności danego działania lub zaniechania w toku postępowania karnego, może ono zostać uznane za tak rażąco niewłaściwe, nieuzasadnione, godzące w dobra osobiste pokrzywdzonego, podejrzanego albo też innych osób biorących udział w tym postępowaniu, że czyni to dane działanie lub zaniechanie sprzecznym z prawem”. Powódka powołała się również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie

sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Powódka w niniejszej sprawie ograniczyła się jedynie do sformułowania pytań, nie precyzując nawet, w związku ze stosowaniem i wykładnią których przepisów prawa one pozostają. Odpowiedź na pierwszą część pytania postawionego przez powódkę jawi się przy tym jako oczywista. Jeśli pewne czynności procesowe prokuratora są prawnie dopuszczalne i pozostawione jego swobodnemu uznaniu, to nie można ich zakwalifikować jako bezprawnych. Odpowiedź na drugą część pytania nie ma związku z podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia, bo Sądy *meriti* nie poczyniły ustaleń, które by wskazywały na możliwość zakwalifikowania czynności podjętych w postępowaniu karnym, którego przebieg jest analizowany w niniejszej sprawie jako rażąco niewłaściwych.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Powódka nawet nie próbowała wywodzić, że zaskarżone przez nią orzeczenie jest dotknięte tego rodzaju wadliwością.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i - uwzględnivszy charakter sprawy oraz ujawnioną w toku postępowania sytuację osobistą, zdrowotną i majątkową powódki - zasądził na rzecz strony pozwanej tylko część taryfowych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika reprezentującego powódkę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym zostało ustalone stosownie do § 2 ust. 1 i 4 ust. 1 i 3 oraz § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 i § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714).

aj

ał